

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **144** vydáno pro vnitřní potřebu - 30. dubna 2018, nákladem 50 výtisků

7.4.2018 - DRUŽINOVÁ VÝPRAVA ŠNEKŮ

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová ŠESTKA Rada Kateřinice

www.SESTKA.eu doznal na první pohled změn - Alík se o něj začal starat. Propojil je s facebookovým profilem ŠESTKY i OLDSKAUTŮ. Tato změna inspirovala oldskautský web a umístili na něj i facebookový profil ŠESTKY.

Naše skautské středisko iniciovalo na Vsetíně zasazení lípy ke 100. výročí vzniku Československa. Akce proběhne na podzim a kromě skautů se zúčastní i sokolové a legonáři - tyto spolky zasadily na Vsetíně lípy k 10. výročí založení ČR, poslední z těchto lip byla pokácena poměrně nedávno...

Dazul hledá **partáka** na svůj třetí pokus o výstup na Matterhorn ze švýcarské strany - info o akci na www.oldskauti.cz

Fanta podal **žádost o dotaci na OÚ Kateřinice**. Dotace se rozděluje bez ohledu na účel a skutečnou činnost mezi všechny kateřinické spolky i fyzické osoby - čím víc žadatelů, tím je výše přiznaných prostředků nižší. Věříme, že uspějeme. Dotaci

z OÚ neprožereme, ale zhodnotíme formou spoluúčasti na dalších grantech a projektech, které chceme v roce 2018 realizovat.

Už jsme s tím nepočítali, ale byla nám přiznána dotace na akce pro neorganizovanou mládež NAUČÍM SE TO. MŠMT nám prostřednictvím ústředí JUNÁKA poskytlo **20.000 Kč** - vyúčtovat ale budeme muset o 30% více, tedy 28.572 Kč. Tuto dotaci má na starosti Dazul - vyúčtování by měl odeslat v půli září. Pro projekt už zakoupil novou "baraku" + 2 pádla. V rámci projektu NAUČÍM SE TO bude nové plavidlo pokřtěno při letošním odpouštění přehrady Bystřička. Pozvěte na ní i kamarády, kteří ještě nejsou členy ŠESTKY.

Irča a Dazul **moc děkují** Danovi, Kikině, Hanýskovi, Pajtášovi, Romanovi, Fantovi a Flegymu za pomoc při přenášení ztraceného bednění a betonování!

Na DNI ZEMĚ v Panské zahradě středisko nachystalo několik aktivit - chůze po slackline, střelení na terč ze stříkaček nebo obří bublifuk. Téměř každý oddíl tam měl svého zástupce, ŠESTKU reprezentovaly Lila a Marťa.

JARNÍ ÚKLID
v rámci oddílovky
27.4.2018 jsme
uklízeli v areálu
DBCB a okolí

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a "olajkujete" naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě "hýbe oddílovým životem".

(Dazul) Stejně jako loni vás zveme na akci, kterou v ŠESTCE zajišťujeme téměř dvě desetiletí - splouvání potoka Bystřice při vypouštění přehrady Bystřička - viz zvadlo na poslední stránce tohoto ŠESTÁKA.

Akce je koncipovaná jako **(mírně adrenalinový) zážitek rodičů společně s jejich dětmi**. Taková rodinná akce, na kterou budete vy i vaše děti dlouho vzpomínat. Je známo, že rodiče při plánování společných aktivit se svými dětmi mnohem častěji myslí na to, aby si děti pamatovaly, co s rodiči zažily. A společný sjezd Bystřice na raftu je zážitek na celý život.

Sraz všech, kteří poplují, je **na parkovišti pod hrází přehrady Bystřička v sobotu 26.5.2018 v 8:00**. Akce probíhá zpravidla tak, že společně nafoukáme všechna plavidla (rafty a baraky), rozdělíme posádky tak, aby v každé byl zkušený kormidelník, zapůjčíme vodáckou vestu + pádlo + helmu (zbude-li, tak i neopren). A samozřejmě probíhá nácvik na suchu (pro ty, kteří na raftu ještě neseděli) i výklad základních bezpečnostních pravidel. Každý rok sjedeme úsek z pod hráze k soutoku s Bečvou (cca 4 km) 3-5x, podle toho, jak jsou posádky disciplinované a **je-li k dispozici dost řidičů pro vystřídání při řízení dodávky, která loď a vodáky převáží. Budeme rádi, když budete ochotni dodávku 1-2 x odřídit po trase "z parkoviště pod hrází k soutoku Bystřice s Bečvou (naložíme loď) a zpět"**.

Akci zajišťuje Dazul (drabek@lachim.cz, mobil 737 249 211) - pokud se rozhodnete vyrazit, pošlete mu do 25.5.2018 krátkou SMS nebo mailovou zprávu kolik vás bude, aby odpoledne nabalil dostatečný počet plavidel, lodních pytlů, vodáckých vest, pádel a přileb.

Pořadatelé, kteří komunikují se správcem přehrady a zajišťují dohled u větších splavů, vybírají cca 30 Kč za osobu, která popluje. Vše ostatní (půjčení vybavení, doprava raftů, barak a "šestkařských" vodáků od soutoku Bystřice s Bečvou zpět na start pod hráz) je v režii oddílu a sponzora.

My se na akci moc těšíme :-)

100 KNIH KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ GABRA A MÁLINKA

Literární kritik u dnešního titulu jistě namítne, že se nejedná o žádný literární skvost, ale to lze namítnout u všech knih, které byly doposud v této rubrice doporučovány. Jsem už takový jednodušší člověk a připouštím, že jsem v rámci povinné četby na střední škole přečetl jen málo klasiků a všechny ty Jirásky, Fučíky, Shakespeary, Alighieri, Čelakovské, ... do čtenářského deníku tupě opisoval od spolužáků, kteří to velmi pravděpodobně opsali od svých starších sourozenců. Vinu na tom má bezesporu můj tatínek, který mi jako předškolákovi předčítal bublinky komiksu o Rychlých šípech a babička s maminkou, které mne uspávaly Kájou Maříkem i Gabrou a Málinkou. Shodou okolností byly všechny výše uvedené tituly za socialismu z knihoven povinně vyřazeny. O co méně hodnotnou literaturu se jednalo, o to víc mne ovlivnila. V tom se jí díla uznávaných klasiků v mém případě opravdu nemohou rovnat :-)

GABRA A MÁLINKA jsou hlavní postavy šesti knih Amálie Kutinové. Autorka („Málinka“) v nich popisuje jadrnou valaštinou své šťastné dětství a dospívání po boku starší sestry Gabriely („Gabry“) - jak cery študovaly, jak pásly kozy, učily se latině a co prožily v „čarovné zemi“, kam odjely i s kozami na prázdniny.

Gabro-málinkovský cyklus vycházel v letech 1935 až 1947. Po roce 1948 nemohly knihy Amálie Kutinové až do její smrti vycházet. Přesto byla ještě v roce 1949 jmenována čestnou občankou obce Štítná nad Vláří, kterou svým dílem o GABŘE A MÁLINCĚ proslavila. V roce 1998 udělilo Ministerstvo školství tamní škole čestný název "Základní škola Gabry a Málinky". Úplně první samostatný tábor ŠESTKY se v roce 1998 konal jen 8 km vzdušnou čarou od této školy :-)

AMÁLIE KUTINOVÁ (roz. Tauberová) (*1898 +1965) - se narodila jako desáté dítě Jana Taubera a jeho ženy Amálie. Rodina se v roce 1903 přestěhovala do Štítné nad Vláří, kde byl otec řídícím učitelem. Štítnou nad Vláří považovala spisovatelka po celý život za své rodiště a pravý domov. Po těžkém onemocnění otce (při hašení požáru ve Štítné ho ranila mrtvice a zůstal nehybný) se rodina roku 1909 přestěhovala do Valašského Meziříčí, kde dcery studovaly na gymnáziu. Jako jedny z vůbec prvních dívek v českých zemích navštěvovaly gymnázium (do roku 1907 dívčí gymnázia neexistovala). Po první světové válce Málinka vystudovala farmacii na Univerzitě Karlově v Praze a nastoupila praxi magistry v lékárně.

Její dcera, také magistra a spisovatelka - Marie Kubátová (*1922 +2013) je duchovní mámou hrdinů z večerníčkovských Krkonošských pohádek (Trautenberk, Kuba, Anče,...)

DCERKY NA HASIČSKÉ SLAVNOSTI Jednoho dne vidí dcerky prapodivné věci! Z ohromné krabice, která došla právě poštou, vytahuje maminka cosi velice zvláštního. Nějakou rytířskou helmu, krásně blýskavou a plnou ozdob. Povídá zvědavým dcerkám:

„Děti, tatínek byl zvolen náčelníkem hasičů. A v neděli půjde s celou parádou světit novou stříkačku do Lhoty, a to není jen tak obyčejná stříkačka, to je stříkačka, kterou tatínek pro obec Lhotu vyprosil zadarmo, protože lidé jsou tam chudí a jakživ by si žádnou koupit nemohli.“

„Krupica halena, světit stříkačku a s celou parádu do Lhoty!“ Dcerky vytřeštily oči a usedly na zem.

Ó je, ony dobře vědí. co je to s celou parádu! To půjde maminka, tatínek, Valča, Fanouš, Ludva, Gabra, Málinka a Rón a Šohaj. A Gabra vezme prapor, protože u řídicích je tolik členů rodiny, že by mohli chodit v průvodu a s praporem.

Maminka vysvětluje, že půjde v parádě hasičský oblek a tatínek v čele v uniformě.

„A to není pro děti?“ litují zklamané dcerky.

„Tož možná, budete-li hodné, vezmu vás na tu slávu také.“

Málinka se pak potichoučku ptá maminky, jestli musí mít také hasičský kroj, a je ráda, že půjde jen v nedělních šatech, v těch družičkových. Půjdou za družičky na oslavu té nové stříkačky.

Jaká byla radost dcerek, když je v neděli maminka strojila a věncila! Zářily jak slunečko o pravém poledni.

Maminka se vyšňořila také jako nikdy – inu, také trochu té slávy na ni padalo.

Jen tatínka nemohly najít. Gabra s Málinkou hledají a hledají, až najednou kráčí se schodů jakýsi převelice veliký pán v lesknoucí se přílbě a stejnokroji se zlatými knoflíky.

„Tatínek!“ vykřikly dcerky a už ho objímají jako dva divoši. Hladily mu knoflíky a Málinka měřila píděmi předlouhou šavli, která se tatínkovi houpala po boku.

A teď, co teď? Před školou: bum. bum. bum! trarará –, vyhrává celá kapela hasičskou polku. A už jdou páni pro tatínka, dávají mu jakousi šerpu přes prsa. Tatínek zdraví, hudba spustí "intráda" a tatínek zaujímá místo v čele řad hasičů z celého kraje.

Jen dcerky stojí vyjevené, až jim maminka musela zatřást rameny. Pak už kráčí i maminka a hasiči ji vedou ke kočáru.

„A co my? – co my?“ křičí obě dcerky jako v Jiříkově vidění.

„Snad nepoletíme pěšky za vozem?“ dodávala Gabra všecka rozkohoutěná, neboť jakási opovážlivá „baba“ ji strkala mezi družičky.

„Povedeš družičky, jsi hlavní,“ sděluje jí maminka. Gabra, chtíc nechtíc, musí i s Málinkou šlapat za kočárem. Štěstí, že hrála muzika ty nejpěknější pochody, jinak by Gabra jistě byla usedla aspoň dozadu na tu tyčku. ..

Panečku, to bylo slávy, když průvod mašíroval přes Bylnici, Brumov, Návojnou až do Lhoty! To se dcerky nakrucovaly a na závistivé ogary se potají ušklibovaly.

„Nech puknú jak žaludy, Bylničáci, nech víja, co sme zač,“ vypínala se Gabra.

Tak se vši slávou dorazili do Lhoty.

Dcerky nikdy takovou slavnost nezažily a mohly oči nechat na krásném praporu, na stříkačce, na řečnicích, a musely uznat, že nejlépe řečnil jejich tatínek.

„Ani jednúc sa nezabrebtl,“ chlubí se Gabra ostatním dívkám.

Dcerky se také honem vypjaly, vzaly se pod paži, zvedly nosy vysoko a kráčely mezi dětmi jako dvě hraběnky.

„Šak sme cěrky náčelníka,“ nafukuje se Gabra cítíc, jak na ně lidé pohlížejí.

„A jak se na nás usmívajú,“ libuje si Málinka. Cítily, že i na ně padá tatínkova sláva a musily se podle toho také chovat. Procházely se sem a tam a s kamarádkami mluvily jen tak přes nos. Až konečně uviděly stánek s pečivem, příjemná vůně čerstvých rohlíků zavanula jim k nosu. Hned se tam rozběhly a zapomněly naráz na všecku slávu.

To se podivily, když uzřely na stánku ohromné rohlíky, veliké jako volské rohy.

„Ó, to je snad pro to největší panstvo,“ myslí si dcerky. Honem si každá jeden koupily, než se rozprodají, a teď hurá – k mamince.

„Maminkóó, to sú veliké rohlíky! To sa jednúc najíme!“ A stavějí ohromné rohlíky mamince přímo před oči. Maminku hned smích přešel, zrudla a honem vyprávěla, že děcka hladu nemají, to že zas jen ty chtivé pusy. Paničky se poštuchovaly, s radostí přály mamince tu ostudu.

Darebné dcerky jedny! pomračila se na ně.

Gabra vidí, že řekly asi něco nemoudrého, a tak raději zase mezi dcerky a ogary, kteří prohlíželi ověnčenou stříkačku.

„Ta je krásná!“

Když snědly rohlíky, Gabře napadá, že by si mohla o té stříkačce mezi družičkami „zařečňovat“.

A taky že ano. Jen aby jí nevysychalo v krku. Když Gabra mluví, moc křičí.

„Počúvajte, Málínko,“ povídá sestře, „já budu řečnit o stříkačce, ty si stúpiš hned vedle mňa a budeš držet hrnek s lákem z okurek. Jak dupnu, tož mně dáš napít. Mňa škrábe v krku, tož sa mosím při tej řeči osvěžovat!“

Sezvaly ogary a děvčata a uhnízily se co nejbliž babky, která prodávala v bečce naložené kyselé okurky. Ta jim za šesták půjčila i hrnek na lák, kdepak šesták, to je ve Lhotě veliký peníz!

Jen kdyby si tak Gabra mohla stoupnout na vyvýšené místo! Kakrilion element, jak to udělat?

„Babičko, počúvajte, hen vás kdosi hledá, že vám veze novú bečku s oharkama – lele – hen je ten pan-táta, aj s tragačem! Vidíte ho?“ ptá se Gabra, ukazujíc daleko stranou.

Babka uvěří. Má sice láku ještě půl bečky, ale okurků už jenom na dně. Čeká každou chvíli, že jí muž přiveze nové. Honem přiklopí bečku prkýnkem, zatíží kamenem a běží naproti pantátovi.

To se Gabře náramně hodilo. Hup na bečku a hned vedle ní na zemi se postaví Málínka a drží v ruce hrnek s kyselým lákem.

Gabra si odkašle a začíná:

„Slavné shromáždění!

Ani nevíte, jak přeslavnú věc máte mezi sebou. To není enom tak ledajaký krám – to je ozajská stříkačka na hašení!“

„Vápna?“ ozval se Lojzek z kouta.

„Drž hubu na řetazu,“ hrozí Gabra pěstí a pokračuje: „Slavná stříkačka na hašení ohňa! Má takový veliký bruch, že vypije vodu z půl Jarka, a má hadicu dlúhú jak Bylnicu! Včil môže hořet, kde chce, co chce, chalupiska, stodoliska, veliké domiska, stožiska, všecko naša slavná stříkačka se svojú hadicú jednu rukú zastane...“

„A tú druhú sa ešte môže škrábat na zádoch,“ vykřikl zas jiný ogar.

Gabra dupne, a to znamená: „Malino, daj láku!“ Málínka podává hrnek, Gabra se napije, ale víc nechá v puse.

A potom prskne dlouhý proud z pusy na posměvačné ogařisko.

„Takto bude naše slavná stříkačka hasit!“ Děti se smějí, ale Gabra je v ráži a pokračuje: „A ešte aj ináč bude stříkačka hrozně užitečná. Jak bude o nějakéj slavnosti v hospodě pranica, tož chrst hadicú vody na rozkohútné palice, a hned bude konec bitce.“

A když bude některý suchý rok, tož sa může rok před tým hadicú nastříkat vody do všeckých studní, a vody bude až na hrúzu!“

Zase Gabra dupne na Málínku, dostane napít láku a pokračuje:

„Nebýt našeho tatínka, tož nebylo by ani lhotskej stříkačky, a kdyby nebylo mňa, tož by ani –“

Nedořekla. Lojzek dodal:

„Tož by ani neměly prasátka co žrát.“

„Stakramentský ogare, počkaj, já ti dám!“ A Gabra hop ze sudu, letí k ogarovi a tam mu vylepcuje do aleluja. Toť se ví, že se Lojzek bránil, ale Gabra vyhrála. Dostal, co nechtěl.

A Gabra zas vyskakuje na sud, že raději tu řeč hned ukončí.

Má „hlupé“ posluchače, a tož škoda „múdrého“ slova!

„Tož nech žije naša přeslavná stříkačka, nech žije její slavná hadica, nech žije...“ Ale vtom se řečnice divoce rozehnala rukama, naklonila se a bác! Řítí se k zemi, jednou nohou vjela do sudu a už se válí na zemi všechno: sud, Gabra i okurky.

Gabra nečeká, vyskakuje a k mamince! Málínka za ní v plném pláči.

U převrženého sudu je zatím boží dopuštění. Ogaři se melou o okurky, babka přibíhá a nadává a pan náčelník to musí vyšetřit. Když slyší, že nějaké dcerčisko řečnilo a převrhlo bečku i s okurkami, je hned doma a babce raději okurky zaplatí.

U stolu maminka neví, co si počít. Gabra byla celá mokrá a lák s ní kapal jako z hastrmana. Macek radil Malince, aby ho olízala. Takový dobrý lák! Škoda by ho bylo!

Gabra se ošivala, ale přece jen litovala, že si nedosáhne jazykem aspoň ma záda. Lák a okurky – to ona že všeho nejraději.

Tu přichází jako na zavolanou pan farář Filip a nabízí se, že odveze dcerky svým povozem domů.

Děvčata naráz zapomněla na své neštěstí, a než by pět napočítal, už byla ve voze. Gabra se usídlila na kozlíku vedle Struhaře, který kočíroval. Málinka se uvelebila vzadu, kam přisedl i pan farář.

Struhař spustil svou oblíbenou písničku: „Všed lidé povedajú“, kobyla zabrala a povoz vyjel. Dcerky byly rády, že se vezou, a jen na sebe pomrkávaly. Pan farář napomínal kostelníka, aby jel hodně opatrně.

„No, jak Pán Bůh dá a jak bude kobyla chtět.“ krčí rameny kostelník.

A také ano. Kobyla chvíli klusala s větrem o závod, chvíli stála jako dřevěná, nebo couvala. A řehkala jako divá.

Struhař, který si celé odpoledne připíjel na oslavu nové stříkačky, se rozehřál a bez rozmyslu přetáhl kobylu bičem. Koník se vzepjal, vyhodil zadkem a pustil se úprkem do luk hlava nehlava, cesta necesta.

Dcerky ječely, pan farář huboval a Struhař se ze všech sil snažil kobylu obrátit zpět k cestě. Ale už jsou v jakémsi bahnisku, kola bryčky se zahořují hluboko, hluboko, až se bryčka naklání a vysypává obě výskající dcerky i s panem farářem do bláta. Kobyla se zastavila.

Struhař šťastně seskočil a klidně se obrátil na pana faráře:

„Velebný pane, to sme dva trúbelové. To sme to šikovně zajeli...“

Ale pan farář se hrozně zlobí. Pomáhá honem stavět nejdřív Gabru, pak Málinku, nakonec bryčku i kobylu na nohy, sám bere opratě, obrací a už jede zpátky. Struhař musel dozadu do kočáru k Malince. Povídal:

„Inu, co dělat. Děti patříja k sobě.“

„Aspoň podle rozumu jistě,“ ohlédl se na něj zlobně pan farář.

Protože měla kobyla dobré vedení, neopovážila se už jankovat. Možná cítila blízký domov, přidala do kroku a zanedlouho vjížděli do Štítné.

Dcerky byly rozjarené, chichtaly se a nic jim nevadilo, že je kobyla vyklopila. Však se jim nic nestalo!

Zato Struhařovi se to tak pěkně jelo, že si i zdříml. Klátila se mu hlava na všechny strany a dcerky se nasmály ažaž. Vždyť ještě jakživa neviděly spícího kostelníka!

„Možná, že ve snu vyzvání klekání,“ mínila Gabra.

„Já se ho optám,“ povídala Málinka.

„Počkaj, já ho zbudím, šak už sme doma.“

Gabra chutě skáče s kozlíku a udělá do ucha kostelníkovi „hu!“, až sebou otrásl a vyskočil jako střelený. „Kde to su, kde to su?“ ptal se celý rozčilený.

Musel si ušetřit sám sobě lepanec, aby se vzpamatoval.

„Stakra do toho, to su rád,“ vykládá smějícím se dcerkám a panu faráři, „že to není pravda, co se mně sendilo. Zdálo se mně, že sem sa hongal na zvonoch...“

„Ej, tož proto ste si dal pohlavek,“ směje se pan farář a loučí se s dcerkami.

„To sa zas jednúc vydařil pěkný den,“ libovaly si obě.

Byl opravdu pěkný, ale druhý den si musela Gábinka půlhodinku odklečet. To za ty okurky.

„Bojácny se bojí před nebezpečím, zbabělý v nebezpečí a odvážný - až po něm.“ - Jean Paul-

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

VÝPRAVA DO LESA - 8.4.2018

(Štěpík) V neděli 8. dubna jsme se ráno v 9 hodin sešli u klubovny, abysme mohli společně vyrazit na Výpravu do lesa, směr Kosiska. Sešlo se nás 13 lidí. Po cestě na Kosiska jsme si zahráli několik her, na schovávanou a taky na hledání stop. Když jsme dorazili na Kosiska, foukal tam moc vítr, tak jsme se domluvili, že půjdeme opékat raději ke klubovně. U klubovny jsme nasbírali šišky, Peťa nám dovezl dřevo a hoblíny na oheň a Nina se

snázila zapalovačem z KPZetky rozdělat oheň. Moc se jí to teda nedařilo, protože foukal vítr. Nakonec se to povedlo, špekáčky jsme si opekli a všem nám mooc chutnaly. Po jídle se pak hrály ještě nějaké hry, třeba na slepého indiána. Jako památku na nedělní výpravu každý dostal dřevěnou placku. Výlet se podařil a už teď se všichni moc těšíme na další.

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA ŽAB - 7.4.2018

(Karel) Na zastávku mne vezla Kecka - raději přeskakují mé vstávání v 6 hodin ráno. Naše malá skupinka žab za různých keců čeká na autobus, který se zpožděním přijíždí a bere nás na začátek naší cesty, která, jak se zdá, bude mít hodně zúčastněných. Vytáhla bych si knihu, ale raději se dám do řeči s Leničkou, která se taktéž na pohled zdála být bez společnosti. Vlastně si stále povídáme o takové klasice, škola, rodina,.. Mnoho bych toho chtěla probrat, ale tuším, že Lenča by mne nepochopila. Cesta do kopců je již zábavnější, všichni se baví se všemi. Jak to ženy mají ve zvyku, doslechu se i pár pomluv a urážejících slov, které jdou ale mimo mé okolí. Cesta do lesa, první aktivita - za pomoci svého těla (překvapivě) získáváme stopy a obrázky zvířat, které následně musíme dát se svými znalostmi dohromady - s úspěchem. Pokračujeme dále ve své 'těžké skautské zábavě', přemýšlejíc, jestli ke alespoň minimální šance, že potkáme ty 'prince' šnečí družiny. Cesta - ne již tak nekonečná - se pomalu schyluje k cíli. Vzteký šlapání do kopce s posledními silami a jsme v našem vysněném konci. Sem tam pár teorií, kde je kečka, a následné bezvýznamné hledání mezi svačinou. Kdo ví, kam zmizela - třeba tam žijí skřítki, či máme rychlé spolužáky. Inu, tajemství. Odvážné žaby vystupují výše, já zůstávám bezpečně nízko, pod skalami, dalo by se říci. Přichází jakási hra, kdy jsme byly rozděleny do dvou týmů a následně stavěly opevnění. Naše

skupinka vystřídalala tři místa celkem tuším, ale nakonec jsme vybraly perfektní skulinu a začaly makat na té nejúžasnější skrýši odolné proti dešti, slunci a dokonce i nočním můram. Hodnocení, zajímavé komentáře a cesta zpět. V polovině zpátečky se znovu dala hra, tentokrát spíše příprava na situaci "co kdyby", aka co by se dělalo, kdyby se někomu něco na skalách stalo. A pak další cesta z kopců, strmých i rovných. Došlo se do Hošťálkové, kde se tak nějak všichni rozhodli vrátit se do vyhrátých postelí a domů plných jídla.

(Veselka) Ráno v 10: 00 jsem čekala na autobusové zastávce na autobus do Hošťálkové na skály. Nastoupila jsem a uviděla jsme v autobuse i Karla, Karen, Verika, Hrušku, Horku a Marca Pola. Dojely jsme na zastávku u kostela a tam nás čekala Myška, Lenička, Lila a Šáša. Daly jsme si pokřik a mohli jsme vyrazit, šly jsme směrem nahoru a potom jsme táhly doleva na takovou úzkou cestu, která vedla do lesa. Na první rozbahněné louce jsme si zahrály hru, Myška a Lila držely papírky se zvířaty a stopami. Byly jsme dvě skupinky, Šáša byla úžasný fotograf, která fotila snad úplně všechno. Běhaly jsme pro ty papírky a jak jsme měly všechny, tak jsme dávaly, co k sobě patří. Měly jsme to dobře, aj druhá skupinka. Šly jsme dál a viděly jsme další (rozbahněné) pole, cesta byla celkem dlouhá, ale i zároveň krátká. Šly jsme stále do kopce a najednou

Hruška uviděla skálu. Utíkaly jsme k nim a sedly si na lavičku, kde měla být souřadnice ke kešce, ale nic jsme nenašly. Myška šla nahoru na skálu a vzala s sebou mě a Horku, vyfotila nás na skále a šly jsme se vystřídat s další dvojičkou. Pořád jsme zkoušely hledat souřadnice, ale nepodařilo se nám to. Daly jsme si svačinu a Myška s Lilou nás rozdělily na dvě skupiny na postavení bunkru. Já jsem byla s Hruškou, Horkou a Karen. Nanosily jsme dřevo na základ, poté listy a nějaký mech jako polštář. Druhá skupinka taky uspěla jako my. My jsme to musely rozebrat, protože jsme si našly místo na cestě ke skalám. Sbalily jsme si věci a pomalu jsme šly dolů,

u rozbahněné louky jsme si sedly na cestu a psaly jsme na papír, co bychom řekly zachránce, kdyby se někomu z nás něco stalo, většinu jsme to měly dobře. Pokračovaly jsme po jiné cestě, než jsme šly předtím, do lesa, no byla to cesta skoro vedle. Myška dostala nápad, že by jsme si zašly na chvíli ještě do zámku na zmrzlinu a odpočinout si. Já a Marco jsme se houpaly na houpačce a mezitím jsem volala mamce, že za chvíli přijdu za koněm. Šla se mnou i Marco a Hruška, mamka nás odvezla k nám domů a byly jsme ještě u nás a protože jsme odešly dřív než ostatní, tak už nevím, co tam dělaly za blbosti.

ŠNEČÍ DRUŽINOVÁ VÝPRAVA 6.-7.4.2018

(Max) Abych pravdu řekl, tak jsem se hodně těšil na družinovou výpravu. A bylo to super. V 19:00 jsem přijel před Březiny a šel jsem pomalu s mamkou dovnitř. Dal jsem batoh, spacák a karmatku na lavičku a šel jsem do klubovny pozdravit. Pak jsem dal mamce ahoj a šel jsem s věcmi

zpátky do klubovny. První jsme nevěděli, co dělat, ale potom Rex vytáhl Carcassonne a hráli jsme. Jak jsme dohráli, tak jsme přinesli do klubovny matrace na spaní. Pak jsem akorát dělali věci, které jsou utajené a potom jsme šli spát. Ráno jsem se probudil v 7:00. Nasnídali jsme se a udělali ranní

hygienu. Jak jsme udělali všechny potřebné věci jako pouklízet, tak jsme se obuli, oblékli a šli jsme na Marušku. Řídili jsme se podle mapy, kde máme jít. Bylo strašné vedro a potili jsme se, když jsme šli po těch kopcích. Dávali jsme jsi občasně přestávky na napití. První velká přestávky byla u odpočívadla, kde bylo ohniště. Tam jsme si opekli špekáčky a pojedli jsme. Jak jsme pojedli, tak jsme po sobě uklidili a šli jsme směr Bludný. Na Bludném jsme si dali takovou menší přestávku a šli jsme na Marušku, podívali jsme se na výhled a pak jsme šli zase na Bludný. Tam jsme si dali tak půl hodinou přestávku a přes lesy zase do Březin. Jak jsme došli, tak náš strašně bolely nohy a už jsme nemohli. Potom pro nás akorát dojeli rodiče, rozloučili jsme se a jeli domů. Doma jsem se pak jen najedl, napil, osprchoval a šel jsem spát. Byla to super výprava a užili jsme si spoustu zážitků.

(Martin) Na výpravu jel Peťa, Rex, Maxík, Seno a já. V pátek 6.4. po oddílovce jsme zůstali v Březinách přes noc. Na programu byla brutální polštářová bitva, točení až jsme málem museli utíkat na záchod, profesionální degustace octu, kakao challenge, hraní badmintonu venku, o půlnoci, jen v kalhotkách a spoustu dalších. V průběhu každý pojídal a pil co měl. Já se dělil o pizzu a Seno o toasty. Tato vsutku rozmanitá zábava nás omrzela asi kolem jedné hodiny ráno a jelikož jsme v sedm vstávali, tak jsme s sebou plácli na madračky, přikryli se spacáky a ne nešli jsme spát-ještě jsme si další hodinu povídali, teda aspoň já, Rex a Peťa, protože Seno s Maxíkem vytuhli.

Ráno nás budil Rex. Seno a Maxík poslušně vstali. Já a Peťa jsme spali dál. Nejprve nás dva budil po dobrém, ale když jsme po každé jen zamumlali, že vstáváme a nevstali, nasadil tvrdší metody. Začal nás doslova kopat ze spacáku. Po takové brutální metodě jsem vylezl a mžoural jsem jako krtek po klubovně, ve které bylo hrozně moc světla. Cítil jsem se jak po hrozně náročné párty - počkat, ona to vlastně byla taková jedna hrozně náročná kalba. Peťa stále setrval ve spacáku, čímž doslova rozdráždil Rexe na takovou úroveň, že začal vyhrožovat lavorem s ledovou vodou. Peťa nereaagoval. Rex našťvaně odešel. Peťa si asi myslel, že odešel pro lavor s vodou, protože se začal soukat ze spacáku jako žížala.

Každý posnídal to, co měl. Rex klasicky rohlík se salámem, Peťa si tradičně bral salám od něj, ale měl svoje bulky. Seno měl toasty a co měl Maxík už

nevím. Já měl studenou domácí pizzu ze včerejška. Po snídani jsme si po sobě poklidili klubovnu, vyčistili zuby a stáli dlouhou frontu na záchod, protože ho jako první obsadil Peťa a hned potom já.

Vyrazili jsme příjemným tempem. Počasí bylo dobré. Svítalo slunce a foukal příjemný vítr. Na prvním kopci už jsme nemohli. Dali jsme si přestávku a šli jsme dál. Došli jsme na vrchol, zorientovali se a vyrazili dál. Rex nás vedl lesem dolů do údolíčka. V údolíčku jsme si museli zahrát na parkouristy, protože potok na dně údolí byl v malé rokli. Dolů jsme seskákali a nahoru se vyškrábali a zase jsme šli do kopce. Nahoře už jsem vzdal souboj s horkem a převlékl se do kraťasů. Ostatní z mého převlékání měli hroznou radost. Dále jsme už našťestí pokračovali jenom po hřebenu. Naše cesta se vinula lesem a místy byl krásný výhled.

Kolem dvanácté jsme na Končinách zastavili. Rozdělalí jsme oheň, nařezali pruty a opékali. Připojili se k nám nějaké dvě paní a taky si začaly opékat. Všichni jsme pojedli, odpočinuli si a pokračovali v pouti. „Vyběhli“ jsme na Bludný, Rex se rozvalil na stole a ostatní si sedli jako normální lidé kolem obsazeného stolu. Nějakou dobu jsme seděli, povídali si a kochali se výhledem. Následně jsme vyrazili do cíle naší cesty, k rozhledně Maruška. V cíli jsme se pokochali výhledem, udělali pár fotek, selfčiek a šli jsme zpět na bludný. Tam jsme strávili další tři čtvrtě hodinu. Rexovi se nechtělo jít stejnou cestou, ani to jinak obcházet, a proto jsme to z Bludného stříhli rovnou dolů.

Cesta byla akční. Spoustu maliničí, bahna, větví a smíchu. V půlce kopce nám přes cestu přeběhli dva divočáci. Viděli jsme je jenom já a Seno. Řekli jsme to ostatním, ale nevěřili nám. Rex se mylně domníval, že si děláme srandu a pokračoval s ostatními dál. Udělal pár kroků, když se zleva ozvalo zachrochtání a praskání větví. Všichni zkameněli a už nám uvěřili. Rex si vzal od Peťky hůl a opatrně vyrazil, ale už se nic neozvalo. V pořádku a klidu jsme došli do Březin, vzali si věci a každý už šel svou cestou domů.

IVANČENA 21.4.2018

(Šáša) Ráno jsem se výjimečně neprobudila před výpravou doma, ale v Březinách společně s pár dalšími skauty, kteří se rozhodli jít na Ivančenu. Jelikož a protože byl sraz v 7:20, dalo nám docela zabrat vyhrabat se ze spacáků tak, abychom stihli dojít na zastávku. Ještě v Březinách jsme se nasnídali, oblékli se do krojů a samozřejmě uklidili. Na zastávku do Ratiboře jsme došli snad přesně na minutu. Uvívalo nás hodně usmívajících se tváří a to nejen skautů, ale i rodičů. V tu chvíli kdy dojel (mini) autobus mi bylo jasné, že se do

něj všichni neveleme a taky že ne. Takže šneci jeli autem s Denym. Všichni byli natěšení na tu dlouhou jízdu (mini) autobusem, která trvala snad celou věčnost. Když jsme dorazili na místo, tak se všichni hrnuli ven, aby mohli uvítat to možná až moc příjemné počasí, které loni na Ivančeně opravdu chybělo. Chvilku jsme čekali na to, až dorazí kluci a poté následovalo zahájení výpravy (pokřik). Řeklo se že já, Peťka, Rex a Martin budeme ve předu a Mája s Ditou vzadu. Vyšli jsme. Během cesty na louku kde měla být „oficiální“ přestávka

se jich odehrálo trošku víc, než bylo v plánu. To ovšem ničemu nevádí. Na louce jsme se vyvalili buď na trávu na sluníčko a nebo na kraj lesa, kde byl stínek. Dali jsme si svačinku na doplnění energie a počkali na to, až dorazí úplně všichni, aby se mohlo vyjít bez pocitu, že se někdo zatoulal. Cesta z louky k mohyle byla o něco slunečnější než předtím, ale i tak to každý bez žádných velkých problémů vyšel. Dali jsme kameny k mohyle, vyfotili hromadnou fotku a šli jsme na Lysou horu. To jsme se postupně rozdělili na menší skupinky, podle toho jak komu vystačil dech a síly. Já šla ze začátku s Peškou, Rexem a Martinem a později s Martinem, Leničkou a Keckou. My čtyři jsme „našli“ o trochu jednodušší cestu, takže jsme byli spokojeni a nemohli jsme si stěžovat. Na samotném vrcholu hory jsme si dali krátký rozchod na to, abychom si mohli koupit kofolu nebo nějakou tatrunku. Když jsme šli dolů, tak jsme se všichni připravovali na nekonečnou asfaltku, kterou nemá nikdo rád. Poté, co jsme se všichni sešli na místě, jsme nastoupili do auta a nebo do (mini) autobusu, kde to bylo pomalu jako v sauně. Opět dlouhé dvě hodiny, ale ty se tentokrát pro někoho zkrátily, protože si dal šlofíka před tím, než padne na postel doma. V Ratiboři se konal opět pokřik a po pokřiku se všichni rozešli domů.

(Raptor) V sobotu 21. dubna jsme se vydali na cestu autobusem na Ivančenu pod Lysou Horou v Beskydech. Chvíli, no vlastně docela dlouho, jsme čekali na Denyho, Rexe, Sašu a Peťu, protože třikrát špatně odbočili. No, tak jsme se konečně vydali na cestu. Chvíli jsme otravovali Rexe a pak jsme šli

dělat blbosti s Bebe a s Markem. První kopečky se jakstakš daly zdolávat, ale při závěrečném výstupu na Lysou horu jsem myslel, že vypustím duši. Při cestě dolů už se to dalo zvládnout. S klukama jsme si říkali vtipy, ale cesta k autobusu byla nekonečná. Konec.

(Dita) Upřímně řečeno, ráno se probouzím s nepřílišným nadšením. Po včerejší opěkačkové poloradě v DBCB jsem šla spát kolem půlnoci, což by bylo dostačující, kdyby se mi spalo dobře. Pořád jsem se ale budila a od 2:34 se začaly objevovat všechny ty hlodavé nedořešené skautské otázky z večera. I přesto v 6 vstávám, počasí hlásí přenádherné. Snídám, oblékám si kroj, mažu se padesátkou proti slunko a vyrážím do Ratiboře. Tady už čeká Lila a Katka ze Vsetína. Nakoupím si něco málo u Karolů a pak společně čekáme u kina na autobus - někteří v krásném oddílovém triku, drtivá většina z nás je však hezky krojo-

vaná, i když některé světlušky mají ke kroji třeba růžové tepláky :D A pak přichází ta trapná chvílka, kdy nás paní řidička nechce vzít víc, než je míst v tom jejím mini autobusu, takže musí vyrazit ještě 2 posádky autem... S lehkým zpožděním tedy vyrážíme na cestu, místy se obávám, že ani nedojedeme. V Malenovicích opět chvíli čekáme na zbylou osádku, nakonec vyrážíme na cestu k vrcholu bez nich, protože si ještě převáží auto do Ostravice. Celý dnešní výlet je již ze startu takový trochu uspěchaný, což není ideální v kombinaci s velkým počtem mladších členů. Na louce dáváme svačinu a trojnožku s nějakým cizím oddílem.

Pokračujeme dál, teď už jako kompletní osádka. Již v lepším rozmaru, za občasného „Nazdar“ a příjemného fouknutí větru stoupáme až k mohyle. Děláme si fotky, pokládáme kameny a taky potkáváme nějaké známé tváře z Helpu nebo z našeho střediska. Po dvanácté se rozdělujeme na většinu, která pokračuje přes Lysou, a menšinu jdoucí zpátky. Přidává se k nám několik členů z 1.chlapeckého a popisují nám, jak včera prozkoumávali ledovou jeskyni a jak ráno viděli východ Slunce z Lysé. Cestou vzpomínáme na svatbu Denyho a Pazziče a jiné skvělé zážitky, nyní staré asi tak 10 let...Kombinací toho, že neustále musíme

„Je-li utrpení velké, nemůže trvat dlouho; trvá-li dlouho, nemůže být velké.“ - Epikuros -

na některé čekat, protože jsme je zdánlivě ztratili, s množstvím „civilistů“ na vrcholu, máme na vypití velké malinovky krásné 3 minuty a 50 vteřin, než byl smluvený odchod. Výhled je nádherný, vzadu Fatra i Tatry. Zpáteční cestou spřádáme plány se Štěpánkou, Lindou a Michalem, tak snad z toho něco vznikne :) Lehce po čtvrté se vracíme

ke krásně vypečenému autobusu a jedem domů. Na to, jak moc maloši po cestě nemohli, jsou teď až moc hluční. Povídám si s Karčou o trénování jejího psa, takže cesta ubíhá rychle. V půl šesté ukončujeme pokřikem a rozcházíme se příjemně unavení domů.

PLÁNOVANÉ AKCE

4.5. Oddílovka

5.5. Družinové výpravy žaby a šneci

5.5. Závod světlušek a vlčat v Lidečku - závod se koná v areálu motorestu u Čertových skal v Lidečku. **Je potřeba, aby opravdu jeli všichni, kdo se nahlásili** - pokud bude dětí málo, nebudou moci závodit. Sraz: v 7:45 v Ratiboři u kina (pojede autobusem na Vsetín, odkud budeme pokračovat společným busem s ostatními závodníky) Návrat: ještě bude upřesněn. S sebou: oddílové tričko, 100 Kč na autobus, svačina a pití na celý den, deník, propiska, šátek, uzlovačka, KPZ, ešus, lžíce, dobré boty, vhodné oblečení, pláštěnka.

11.5. Oddílovka

18.5. Oddílovka

19.5. Memoriál RNDr. Rudolfa Plajnera (kdo by se rád zúčastnil, více informací najde na <https://www.facebook.com/PlajnerMemorial/>)

25.5. Oddílovka

26.5. Sjíždění Bystřičky - jako vždy sraz v 8:00 na parkovišti pod hrází, kdo chce mít jiné místo na raftu i barace - pošlete SMS Dazulovi (737 249 211) do 14:00 pátku 25.5.2018, nakládání raftů, barak, pálav, pádel, vest, přileb, lodních pytlů a pump proběhne v DBCB při oddílovce. Pořadatelé vybírají "startovné" cca 30 Kč, přeprava šestkařských plavidel a plavčků zajištěna sponzorsky u LACHIMu :-)

Dotazy k akci směřujte na Dazula.

1.6. Oddílovka

8.6. Oddílovka

9.6. Zahradní slavnost na středisku

15.6. Oddílovka

22.6. Oddílovka

22. - 24.6. Předtáborovka

29.6. Ukončovák - účast v kroji nebo oddílovém tričku. Nezapomeň, že do 19:00 se v DBCB budou shromažďovat kola na tábor!

RAFTOVÁNÍ NA BYSTRICČE
kdo přijde, ten jede
sobota 26.května 2018 v 8:00
oldskauti.cz

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 144** se podíleli:
Štěpík, Karel, Veselka, Max, Martin, Dita, Šáša, Raptor a Dazul.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :